

Eörsi István

Kövek egy síremlékhez

Visszatartotta az infarktust

Visszatartotta az infarktust, amíg
a poncelántányér-oszlopot áttemelte
a mosogató magas peremén
s a forró vízbe behelyezte lassan
— egy se törött el —
csak aztán zuhant a konyha kövére.

Posztumusz művét, a narancstortát
rituálisan fogadjuk magunkba.

Mitől félt?

Hogy bilit kell majd rakdosnom alá.
Hogy a végében találom meg.
Hogy elfelejti címét, nevét.
És elfelejti, hogy elfelejtette.
Hogy elfelejt főzni.
Hogy végtelen percekből elérterül
végtelen évek homoktengere.
Hogy nem bírom többé szeretni.
Hogy nem kell többé a szeretete.

Vigazsként mondom

hogy én zárhattam le a szemét
még életében s ő szófogadón
csukva tartotta, nem leselkedett,
Hogy ritkuló lélegzetvételének
tanúja lehettem, kezem
között tartva az arcát, és hogy

mégsem tudhattam, melyik az utolsó
légáramlat, oly tusátlanul
tipegett át a szakadék fölötti
pallón, és hogy nyomon követhette
kezem és ajkam kihülésének
folyamatát kisimult homlokán.

Kisimult homlokán

Kisimult homlokán vörös dagadás
jelezte, hogy már öntudatlanul
bukott fel és csak arra ügyelt, hogy
némán hulljon (meg ne riasszon) —
lábát behúzta, oldalán feküdt
zsugorgó karikában a kövön, mint
ágya végében, keresztben, egy
örökléttel e célbacsapódó
pillanat előtt, annyiszor.

Amikor karomba kaptam

Amikor karomba kaptam és
jajdulva vittem ágya felé, már
reménytelenül — rajta volt a jel —,
hálát éreztem, amiért
tapintatosan múlik el.
s amikor letettem az ágyra,
megsokasult rajtam a teher.
Tapingtattam és simogattam,
néztem pióca-tekintettel,
milyen szerényen múlik el.